

Antoni Czwakiel

Zastosowanie techniki GPS do badania geometrii torów kolejowych

---

Acta Scientifica Academiae Ostroviensis nr 34, 15-21

2010

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Antoni Czwakiel

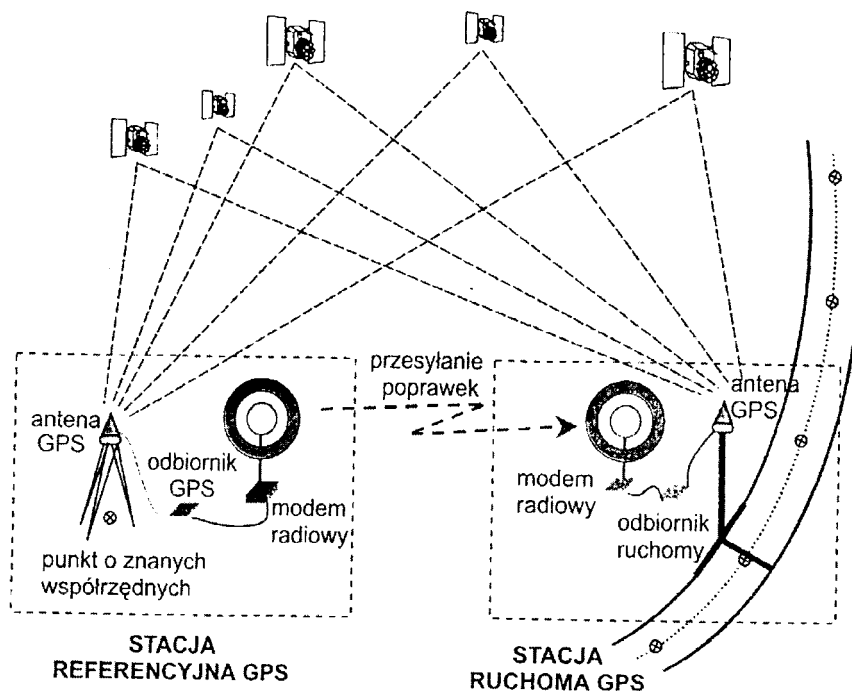
Zastosowanie techniki GPS do badania geometrii torów kolejowych

1. Wstęp

W Polsce obecnie pociągi jeżdżą po 23 449 km torów będących w zarządzie PKP Polskich Linii Kolejowych S.A. Na podstawie międzynarodowych umów Polska zobowiązała się, że do 2015 roku osiągnie europejski standard świadczenia usług na około 5000 km linii kolejowych. Standard ten ma zapewnić kursowanie pociągów pasażerskich z prędkością nie mniejszą niż 160 km/h oraz towarowych – odpowiednio 120 km/h, przy jednoczesnym zachowaniu komfortu i bezpieczeństwa jazdy. Obecnie warunki te spełnia jedynie Centralna Magistrala Kolejowa na trasie Warszawa-Kraków i Warszawa-Katowice oraz część modernizowanych magistrali E-20 na trasie Warszawa-Poznań i E-30 łączącej Wrocław, Katowice i Kraków [1].

Zwiększenie prędkości ruchu pociągów – przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa i komfortu jazdy – w dużym stopniu zależy od obsługi geodezyjnej związanej z kształtowaniem poprawnego układu geometrycznego torów.

Schemat pomiaru inwentaryzacyjnego toru kolejowego techniką RTK GPS

Podczas budowy każdej linii kolejowej prowadzone są geodezyjne pomiary realizacyjne, a w czasie jej eksploatacji – pomiary inwentaryzacyjne. Celem pomiarów realizacyjnych jest zapewnienie prawidłowego ukształtowania geometrycznego budowanego toru. Natomiast pomiary inwentaryzacyjne dostarczają informacji o aktualnym stanie geometrycznym torów eksploatowanych i stanowią podstawę do przygotowania projektów regulacji.

W zakładzie Geodezji Inżynierskiej i Budownictwa Wydziału Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska AGH od 1995 roku prowadzone są badania i testy pomiarowe dotyczące wykorzystania metody pomiarów satelitarnych RTK GPS (Real Time Kinematic GPS) [1] do rozwiązywania zagadnień inżynierskich. Bazując na wiedzy i zdobytych doświadczeniach, uznano, że takie pomiary mogą być użyteczne w geodezyjnej inwentaryzacji osi torów kolejowych. W Polsce metoda RTK GPS nie była dotąd stosowana w tego typu pracach. Celem badań było więc ustalenie, czy będzie ona wystarczająco dokładna, funkcjonalna i uzasadniona ekonomicznie do prowadzenia prac geodezyjnych związanych z inwentaryzacją i regulacją osi torów kolejowych (z uwzględnieniem linii szybkiego ruchu). Doświadczenia przeprowadzono w zróżnicowanych warunkach związanych zarówno z geometrią toru, jak i topografią terenu, przez który przebiegał szlak kolejowy [1][2].

2. Procedura pomiarów

Do wyznaczenia współrzędnych punktów osi toru w układzie bezwzględny można stosować dwie metody: biegunową 3D oraz RTK GPS. Pierwsza z nich pozwala na wyznaczenie przestrzennego położenia punktów osi toru bez potrzeby rozdzielenia tych pomiarów na dwa etapy. Dla uzyskania najwyższych dokładności wyznaczenia współrzędnych punktów konieczne jest stosowanie precyzyjnych tachimetrów elektronicznych. Pomiary inwentaryzacyjne najlepiej prowadzić korzystając ze swobodnego stanowiska z dowiązaniem do punktów utrwalonych na słupach trakcyjnych lub po prostu ustawiając instrument nad punktami utrwalonymi znakami ziemi.

Druga metoda, oznaczona w skrócie symbolem RTK GPS, wymaga zastosowania dwóch odbiorników satelitarnych wyposażonych w modemy radiowe. Antenę jednego z nich ustawia się nad punktem kolejowej osnowy geodezyjnej, którego współrzędne wyznacza się wcześniej metodą statyczną GPS. Odległości pomiędzy kolejnymi punktami odniesienia zależą głównie od zasięgu łączności radiowej pomiędzy odbiornikiem stacjonarnym i ruchomym. Jednak ze względu na zakłócenia sygnałów radiowych przez przeszkody terenowe odległości te nie powinny przekraczać 2 km. Oznacza to, że antenę odbiornika stacjonarnego najkorzystniej jest ustawiać na założonych wzdłuż linii kolejowej punktach pomierzonych techniką GPS, będących punktami nawiązania ciągów szczegółowej osnowy kolejowej. Antenę odbiornika

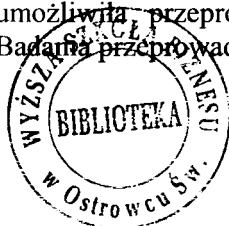
ruchomego, podobnie jak poprzednio pryzmat dalmierzy, ustawia się nad kolejnymi punktami rzeczywistej osi toru przy wykorzystaniu specjalnego wózka pomiarowego.

Obecna wersja wózka pomiarowego powstała na bazie toromierza elektronicznego TEC-1435. Urządzenie wyposażone jest standardowo w rejestrator cyfrowy i czujniki umożliwiające pomiar przebytej drogi, a także szerokości i pochylenia poprzecznego toru. Na krótkim ramieniu toromierza, opierającym się dwiema rolkami o szynę, umocowano kolumnę. W jej górnej części wstawiono głowicę pomiarową z anteną satelitarną oraz pryzmatem dalmierczym. Ponadto na elemencie nośnym umieszczono przesuwaną obejmę wyposażoną w spodarkę, na której ustawia się wymiennie dalmierz DISTO lub elektroniczny niwelator kodowy Leica NA 3003. Konstrukcja głowicy pomiarowej umożliwia jednoczesne prowadzenie obserwacji metodą RTK i metodą biegunową. Tak przygotowany wózek wchodzi w skład systemu umożliwiającego prowadzenie pomiarów inwentaryzacyjnych w każdych warunkach terenowych[1].

W rejonach występowania zwartych wysokich przeszkód pomiary prowadzi się metodą biegunową 3D z użyciem precyzyjnego tachimetru elektronicznego, zaś w terenie odkrytym – metodą RTK. Z kolei dalmierz DISTO przeznaczony jest do pomiaru szerokości międzytorza w odstępach hektometrowych oraz odległości pomiędzy osią toru a obiektami umieszczonymi wzdłuż niego, takimi jak: słupy trakcyjne, wskaźniki regulacji, semafony, wiadukty, mosty czy perony. Pomierzone odległości wykorzystuje się do kontrolowania skrajni budowlanej w trakcie przygotowywania projektu regulacji toru. Natomiast zarejestrowane informacje o aktualnej szerokości toru i jego pochyleniu poprzecznym pozwalają na bieżące wprowadzanie odpowiednich korekt do wyznaczonych położeń punktów obserwowanych, które sygnalizowane są anteną satelitarną lub pryzmatem dalmierczym.

3. Pomiary sytuacyjne

W przeprowadzonych pracach badawczych skoncentrowano się na przedstawieniu charakterystyki dokładnościowej metody RTK GPS w geodezyjnej inwentaryzacji osi torów kolejowych. W tym celu wykonano wzorcowe pomiary z wykorzystaniem precyzyjnych tachometrów elektronicznych Leica TC 2002 i TCA 2003. Współrzędne punktów osi można wyznaczyć przy stosowaniu techniki klasycznej z dokładnością ± 1 mm, stąd też w badaniach doświadczalnych stanowiły one bazę odniesienia dla pomiarów satelitarnych prowadzonych metodą RTK. Duża liczba wykonanych obserwacji umożliwia przeprowadzenie statystycznej analizy otrzymanych wyników. Badania przeprowadzono na trzech odcinkach linii kolejowych [1].

3.1 Metoda stop and go...

Pierwszym z nich był czynny fragment jednotorowej zelektryfikowanej linii kolejowej relacji Kraków-Podłęże. Jest to prostoliniowy odcinek toru długości 1985 m. Pomiarami inwentaryzacyjnymi objęto punkty reprezentujące rzeczywistą oś toru usytuowane w odległości co 10 m. Do testów użyto prototypowego wózka pomiarowego zbudowanego na bazie korektora krzywizn Matisa, dwóch odbiorników satelitarnych serii 300 firmy Leica i tachimetru TC 2002. W pierwszej kolejności wykonano pomiary metodą RTK w trybie *stop and go*. Następnie przeprowadzono niezależną inwentaryzację osi toru metodą biegunową przy użyciu tachimetru ustawianego na kolejnych punktach poligonowych. W efekcie uzyskano dwa zbiory współrzędnych punktów reprezentujących rzeczywistą oś toru.

Z uwagi na niejednoznaczną identyfikację punktów reprezentujących oś toru zrezygnowano z bezpośredniego porównywania współrzędnych tych samych punktów należących do dwóch różnych zbiorów. Uznano natomiast, że możliwe jest porównywanie odległości (d_{GPS} i d_{TC}) jednoimiennych punktów obserwowanych wyznaczonych względem prostych regresji (osi teoretycznych toru) i obliczono ich różnice (Δd_{GPS-TC}). Dla otrzymanych różnic obliczono z kolei odchylenie standardowe, uzyskując wartość 6,5 mm. Wnioski wyciągnięte z przeprowadzonych badań pozwalają przypuszczać, że wprowadzenie pomiarów odbiorników satelitarnych z antenami typu *choke ring* oraz wykorzystanie wózka pomiarowego zbudowanego na bazie toromierza TEC-1435 doprowadzi do zwiększenia dokładności otrzymanych wyników pomiarów.

3.2 Dokładniejsze metody

Do dalszych badań wybrano czynny odcinek linii kolejowej Kraków Płaszów-Oświęcim („Sidzina”) o długości 1020 m (rys. 4) oraz nieczynną kolejową linię obwodową wokół Krakowa relacji Kraków Mydlniki-Kraków Batowice („Duża Obwodowa”) o długości 1420 m. Na odcinkach tych pomiarami inwentaryzacyjnymi objęto punkty reprezentujące rzeczywistą oś toru, usytuowane w odległościach co 5 m. Użyto wózka pomiarowego, dwóch odbiorników satelitarnych serii 500 firmy Leica wyposażonych w anteny *choke ring* i tachimetru TCA 2003 [1].

Po przeprowadzeniu serii doświadczeń, w których pomiary inwentaryzacyjne osi toru wykonywano metodą biegunową 3D i RTK GPS w trybie *stop and go*, przystąpiono do pomiarów w trybie *true kinematic* (na obiekcie „Duża Obwodowa”). W trakcie pomiarów pięciokrotnie przetaczano wózek ze średnimi prędkościami przejazdów: 5,7; 5,9; 5,0; 8,7 i 5,4 km/h. W wyniku wykonanych obserwacji terenowych i przeprowadzonych obliczeń uzyskano osiem zbiorów współrzędnych. Zbiór pierwszy otrzymano z

pomiarów metodą biegunową 3D, kolejne dwa zbiory odpowiadają pomiarom *stop and go*. Pozostałych pięć zbiorów zawiera współrzędne punktów rejestrowanych metodą kinematyczną w odstępach co 0,1 sekundy. Chcąc określić jakość współrzędnych punktów wyznaczonych metodami satelitarnymi: *stop and go* oraz *true kinematic*, należało porównać je ze współrzędnymi tych samych punktów uzyskanych z pomiarów metodą biegunową 3D. W tym celu dokonano rzutowania punktów obserwowanych (środką pryzmatu i centrum anteny) na poziom, który wyznaczają toki szyn toru. Oznacza to wprowadzenie redukcji geometrycznych do współrzędnych wszystkich pomierzonych punktów z tytułu różnicy wysokości usytuowania reflektora pryzmatycznego i anteny satelitarnej GPS względem niwelety inwentaryzowanego toru. Redukcje zależą od położenia wózka pomiarowego na torze.

Przystępując do wykonania analiz dokładności poszczególnych metod pomiarowych, obliczono różnice współrzędnych według wzorów:

$$\Delta X_{TC-GPS} = X_{TC} - X_{GPS}$$

$$\Delta Y_{TC-GPS} = Y_{TC} - Y_{GPS}$$

Na podstawie przeprowadzonych analiz ustalono, że sytuacyjne położenie obserwowanego punktu w metodzie *stop and go* wyznacza się z przeciętnym odchyleniem standardowym na poziomie $\pm 4-5$ mm, natomiast w metodzie *true kinematic* – na poziomie $\pm 6-7$ mm.

4. Pomiar wysokościowy

Opisane dotychczas prace badawcze pozwoliły na zweryfikowanie dokładności metod satelitarnych GPS jedynie w pomiarach sytuacyjnych. W związku z tym na obiekcie „Sędzina” przeprowadzono dodatkowo testy związane z określeniem przydatności metody biegunowej 3D oraz RTK GPS do wyznaczania rzędnych wysokości punktów osi toru. Pomiar wysokościowe odniesiono do punktów precyzyjnej osnowy założonej wzdłuż inwentaryzowanego odcinka. Wysokości poszczególnych punktów osnowy wyznaczono za pomocą niwelatora kodowego NA 3003. Niwelator ten posłużył również do przeprowadzenia wysokościowych pomiarów wzorcowych. Wykonano więc precyzyjną niwelację geometryczną punktów reprezentujących oś toru. Otrzymane wyniki stanowiły odniesienie w analizach dokładności metody RTK GPS i metody biegunowej 3D.

Pomiary wysokości punktów osi toru techniką GPS oraz metodą klasyczną wykonano w stosunku do różnych układów odniesienia. Należało więc wprowadzić kolejną poprawkę związaną z różnicą undulacji (odstęp geoidy od elipsoidy) dla skrajnych punktów badanego odcinka toru o długości 1020 m.

Po ostatecznym wyznaczeniu wysokości punktów osi toru z trzech metod pomiarowych obliczono przewyższenia pomiędzy sąsiednimi punktami

osi dla każdej z metod (Δh_{niw} , Δh_{TC} i Δh_{GPS}). Następnie z tak wyznaczonych przewyższeń obliczono ich różnice pomiędzy poszczególnymi metodami pomiarowymi i sporządzono wykresy liniowe. Wartości odchyleń standardowych dla wielkości $\Delta h_{\text{TC-niw}}$ i $\Delta h_{\text{GPS-niw}}$ wyniosły odpowiednio 1,2mm i 7,7 mm.

5. Zakończenie

Celem przeprowadzonych badań było określenie stanu geometrycznego torów, przygotowanie projektu regulacji i jego wytyczenie w terenie. Tego rodzaju pomiary były dotychczas wykonywane klasycznymi metodami i instrumentami geodezyjnymi, pozwalającymi na regulację torów w układach względnych. Obecnie, dzięki wykorzystaniu nowoczesnych instrumentów elektronicznych i wprowadzeniu do pomiarów geodezyjnych technologii satelitarnej GPS, pojawia się możliwość zautomatyzowania procesu wykonywania i przetwarzania obserwacji. Dodatkowo możliwe jest także znaczne podwyższenie dokładności pomiarów. Jest to niezwykle istotne, zwłaszcza podczas prac modernizacyjnych prowadzonych na liniach kolejowych przeznaczonych dla pociągów osiągających duże prędkości. Zastosowanie w pomiarach geodezyjnych technologii GPS pozwala również wyznaczyć kształt osi toru w jednolitym układzie bezwzględny. Zachowane zostają milimetrowe dokładności wyznaczenia położenia punktów osi, nawet dla odcinków toru sięgających kilkudziesięciu kilometrów.

Na podstawie przeprowadzonych doświadczeń ustalono, że pomiary metodą RTK mogą być wykonywane na odkrytych odcinkach linii kolejowej, wolnych od wysokich przeszkód terenowych. Obserwacje można prowadzić w trybie *stop and go* (z chwilowym zatrzymaniem anteny nad punktem) oraz w trybie *true kinematic* (przy ciągłym ruchu anteny). Omawiana metoda nie może być stosowana do wyznaczania wysokości punktów, gdyż nie gwarantuje uzyskania odpowiednich dokładności. W pracach związanych z kształtowaniem osi toru w płaszczyźnie pionowej dokładność wyznaczenia wysokości normalnych sięga pojedynczych milimetrów. W związku z tym najkorzystniej jest posłużyć się elektronicznym niwelatorem kodowym z automatyczną rejestracją wyników obserwacji.

Przedstawiona technologia geodezyjnej inwentaryzacji osi toru pozwala na wyznaczenie liczby punktów osi zarówno na prostoliniowych jak i krzywoliniowych odcinkach toru. Obserwowane punkty mogą być rozmieszczane w dowolnych lub ściśle określonych odległościach. Pozwala to na rezygnację z bezpośredniego, uciążliwego pomiaru strzałek charakteryzujących rzeczywisty przebieg krzywych przejściowych i łuków kołowych. Istnieje jednak możliwość obliczania wartości tych strzałek na podstawie współrzędnych punktów rozmieszczonych w równych odstępach na

torze. Dzięki temu możemy przygotować projekt regulacji z wykorzystaniem dotychczas stosowanych algorytmów i programów komputerowych.

Wszystkie prace prowadzone przy użyciu systemu pomiarowego są niemal w pełni zautomatyzowane. Natomiast cały proces obserwacji i rejestracji uzyskanych wyników, a także prowadzonych w terenie obliczeń odbywa się bez jego ingerencji. Wyniki obserwacji są automatycznie zapisywane w modułowym rejestratorze toromierza oraz w komputerze polowym usytuowanym na wózku pomiarowym.

Literatura:

1. Gocał J. Strach M., *Odbiorniki GPS na torach*, „Geodeta” nr 5/108/2004.
2. Strach M., *Wykorzystanie metody biegunowej i metody RTK GPS w pomiarach związanych z regulacją osi torów kolejowych*, Półrocznik AGH, „Gcodezja” t. 8, z. 1, s. 99-113, Kraków 2002.